

и, като чуе името си, присвива уши и в мигновено умиление и доброта радостно завърта опашка. Но това е само за малко. Отново той навежда глава, пристъпва няколко крачки ту в една, ту в друга страна, силно и тежко души и след това в неравен и уморен галоп отминава по границата. Много пъти след това жетварките се изправят и го търсят с очи: все по-далеч и по-далеч е Балкан. Между желтите ниви, изпъстрени с яркочервените петна на мака, по бялата и изтегната като лента пътечка, той се вижда като черно кълбо, което се премията и подскача.

Това се повтаряше всеки ден. Балкан изглеждаше търпелив и неуморен. Но някога той изпадаше в странна и тежка меланхолия. На ласките отвърщаше хладно или дори никак не отвърщаше, вървеше бавно и лениво, опашката му увисваше повече, но сега очите му горяха и в тях се четеше такава скръб, такова нямо и страшно страдание, че трогваше и смущаваше всеки, който го срещнеше. В такива дни той дори се отказваше и да яде, или ако хапнеше неохотно и съвсем малко, като че правеше това повече от някаква покорна и кротка послушност. Напразно Къню го подканяше настойчиво и нежно:

— Яж, Балкан, яж, братко. Хапни си де! . . . Балкан, не си добре, братко! И ти не си добре. . .